

první rozsudek. V takovémto případě není tu souhlasu dvou soudů, rozhodovacích u vzájemné neodvislosti, není tu tedy vnitřního důvodu pro odepření dalšího pořadu, a proto je správně ponechat pro případ takový volnou cestu k soudu nejvyššímu (vládní motivy). Nevyslovil-li tudíž odvolací soud, zrušuje rozsudek soudu prvního, právního přesvědčení, jež by soud stolice první dle § 499 odstavec druhý c. ř. s. při novém rozhodování vázalo, takže tento, nově rozhoduje, jest prost vší odvislosti a opětně zcela dle svého vlastního přesvědčení rozhodnouti může, pak je tu, třeba byl rozsudek již jednou zrušen a věc vrácena k novému jednání a rozhodnutí, přece jen případ první. Neboť potvrdí-li pak soud odvolací nový rozsudek soudu prvního, jsou tu skutečně právně souhlasné rozsudky dvou soudů ve svých rozhodnutích navzájem nezávislých i odpadá důvod k dovolání zákonem obmyslený dle čtvrtého odstavce § 502 c. ř. s. a musí tu naopak zůstat při pravidlu vysloveném v odstavci třetím téhož §, že další pořad je vyloučen. Tak tomu právě jest v tomto případě. Rozsudek prvního soudce byl zde sice odvolacím soudem zrušen vedle § 496 čís. 2 a 3 c. ř. s., jelikož první stolice nezjistila skutkové okolnosti, z kterých usuzovala, že je tu na straně vypovídajícího žalobce větší újma než na straně vypovězené žalované. V rozhodnutí soudu odvolacího nebylo vysloveno právní přesvědčení. Soud první stolice mohl tedy beze všeho obmezení při novém rozhodování vycházeti opětně ze zcela volného vlastního právního přesvědčení a také tak učinil, zjistiv nyní v prvním rozsudku scházející skutkové okolnosti, z nichž vyvodil, jak byl již v prvním rozhodnutí svým usoudil, že by újma, kterou by žalobce utrpěl, kdyby smlouva nájemní zůstala v platnosti, byla větší než újma strany žalované. Tento nový rozsudek byl k odvolání žalované potvrzen, ježto i odvolací soud k právnímu názoru soudu prvního se přiklonil. Jsou tu tedy souhlasné rozsudky dvou na sobě nezávislých soudů, proti kterým, když předmět sporu 1000 K nepřevyšuje, dovolání je nepřípustno, neboť tentýž případ by tu byl nastal, kdyby odvolací soud byl hned první rozsudek soudu stolice první, nezrušiv ho, nýbrž řízení sám dle § 496 poslední odstavec c. ř. s. doplniv a potřebná zjištění předsevzav potvrdil. Podle předpisu § 507 odstavec první c. ř. s. má nepřípustné dovolání již soudem první stolice býti odmítnuto. Poněvadž se tak nestalo, slušelo dovolání podle ustanovení § 471 čís. 2, a 474 odstavec druhý c. ř. s., jichž tu dle § 513 c. ř. s. použití dlužno, zavrhnouti a odpůrci, jenž nepřípustnost dovolání v dovolací odpovědi dle § 507 odstavec první skutečně uplatnil, přisouditi útraty dle § 41 a 50 c. ř. s., ovšem jen v rozsahu, jaký tato námitka vyžadovala.

Čís. 267.

Písemné podání, jímž žalobce, vzdávaje se současně žalobního nároku, běře žalobu zpět, musí v advokátském sporu býti opatřeno podpisem žalobcova advokáta. Nestačí žalobcův podpis na podání, opatřeném podpisem advokáta žalované strany.

(Rozh. ze dne 16. září 1919, R II 106/19.)

Za sporu, projednávaného na soudě sborovém, došlo soudu podání, opatřené podpisem advokáta žalované strany a žalobcovým podpisem,

v němž žalobce, vzdávaje se žalobního nároku, bere žalobu zpět. Procesní soud vzal toto oznámení na vědomost. Rekursní soud k rekursu žalobcova advokáta vyslovil, že nebere se na vědomost shora řečené žalobcovo prohlášení, poněvadž podání není opatřeno podpisem žalobcova advokáta a nelze proto dle §§ 27 a 75 odstavec třetí, c. ř. s. vzít k němu zřetele.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolacímu rekursu žalovaného.

Důvody:

Zpětvzetí žaloby stalo se mimo přelíčení písemným podáním, jež jest sice opatřeno podpisem právního zástupce žalované firmy, nikoli však podpisem právního zástupce žalobcova; poněvadž jde o sporné řízení, pro něž jest předepsáno nucené zastoupení advokátem, právem rozhodl soud rekursní, že vzhledem k ustanovení §§ 27 a 75 odstavec třetí c. ř. s. musí býti opatřeno písemné podání podpisem žalobcova advokáta. Názor dovolací stížnosti, že stačí podpis jediného advokáta a že zákon nikde nepředpisuje podpis obou právních zástupců, není správným v té všeobecnosti, jak to vyjadřuje stížnost dovolací. V tomto případě, kde se jedná o zpětvzetí žaloby za současného vzdání se žalobního nároku stačil by sice podpis jediného advokáta, než to by musil býti právní zástupce žalobce, jenž žalobu nazpět bere, poněvadž záleží na prohlášení žalobcově, k němuž souhlasu žalovaného není třeba. § 75 c. ř. s. předpisuje, že písemné podání musí vykazovati podpis strany nebo jejího zmocněnce, ve sporech, kde jest nucené zastoupení stran předepsáno, pak podpis advokáta, čímž rozuměti sluší advokáta strany, jež činí prohlášení obsažené ve spise; zákon praví »die Unterschrift des Advokaten« a nikoli »die Unterschrift eines Advokaten«, čímž jest zřejmě naznačen vztah advokáta ku straně, kterou zastupuje. Poukaz dovolací stížnosti, že mezi stranami byla mimosoudně dojednána dohoda, jejíž důsledkem jest zpětvzetí žaloby, na věci ničeho nemění, neboť mimosoudní prohlášení žalobce, že bere žalobu zpět, nemá na soudní jednání žádného vlivu. Vývody dovolací stížnosti, zda také v případě, kdy při prvním roku žalovaná strana není zastoupena advokátem, a pak teprve ještě před nařízením sporného jednání dojde ke zpětvzetí žaloby za současného vzdání se nároku, jest třeba na dotyčném spise podpisu advokáta, nejsou nijak případné, poněvadž v takovém případě žalovaná strana nemusí dotyčný spis podepsati, jelikož jejího souhlasu není zapotřebí.

Čís. 268.

Zní-li exekuční titul z doby před uzákoněním čsl. měny na koruny, nelze povolití exekuci pro Kč, nýbrž nutno sporem vyřešiti otázku valuty.

(Rozh. ze dne 23. září 1919, R I 369/19.)

Na základě platebního rozkazu z ledna 1919, jímž uloženo firmě B v Čechách, by zaplatila firmě A ve Vídni 76 Kč 40 h s přísl., žádala firma A proti firmě B v červenci 1919 o uhrazovací exekuci pro 76 Kč 40 hal.